

Högriskresan, del 1.

Ur strulrapporten till tågbokningen:

”Redan förra året blev det svårt att ordna Inter Rail, då SJ upphört hjälpa till med den saken. Man hänvisades till en resebyrå, som tog extra betalt för tjänsten. När jag gjorde förfrågningar på tågstationen i år hänvisades jag till nätet, som erbjöd svårforcerade och avskräckande djungler att fastna i. Jag kontaktade resebyråer, men de kunde inte hjälpa mig. Slutligen hänvisades jag till en resebyrå, *Big Travel*, som sades kunna hjälpa mig. När jag fann den fanns den inte kvar - i stället låg där en frisörsalong, som hade stängt och verkade nyinflyttad. Man hade alltså inget annat val än att på egen hand brottas med nätet.

Varför har man krånglat till ett bra resesystem, som tillåter improvisationer, och gjort det så otillgängligt som möjligt? Att inte kunna planera sin resa med en handläggare som kan hjälpa en med alternativa lösningar kan bara försvåra och avskräcka från resandet, när politiken borde vara tvärtom.”

Det erhöles naturligtvis aldrig något svar.

Två dagar före min avresa inträffade Brysselmassakern med påföljande skräckoro inför allt vad resor hette inom alla branscher...

Det enda som fattades i denna överväldigande massa av förtvivlade förvecklingar inför årets resa var att även vädret skulle slå bakut. Lyckligtvis gjorde det inte det, utan det strålande vackra vårvädret, som inletts med vårdagjämningen söndagen den 20-e, bara fortsatte stråla, om dock temperaturerna förblev avvaktande med minusgrader varje morgon – avresedagen två.

Även magen hade reagerat mot stressen, så att jag för första gången sedan barndomen faktiskt till min häpnad fann mig inför det faktum att det hänt en olycka i byxorna. Det var bara att byta till rena kalsonger, vilket ändå var av nöden, och fortsättningsvis vara på sin vakt mot bakvägen.

Jag vandrade hela vägen till stationen, då lite motion kunde behövas inför den förestående 29-timmars sittningen på tåg, och 7.55 gick tåget. Detta var emellertid skakigt, så det var svårt att få resans första bok läst på vägen, och det var bara genom Hallandstunneln det inte skakade. Annars har det påtalats att just denna nya tågtunnel (färdig efter två decenniers allvarliga komplikationer) orsakar tågskakningar. Man saknade den gamla vackra rutten över Båstad runt åsen med utsikten över Laholmsbukten, Kullaberg och Själland. Tunnlar erbjuder ju ingen utsikt, och denna tunneln är lång.

I Kastrup måste man byta tåg. Ingen befarad kroppsvisitation ägde rum, men kaoset var påfallande. Tåget var fullt, och många liksom jag utsattes för detta för första gången och visste inte riktigt säkert vart man skulle ta vägen. Alla vägar visade uppåt och tycktes även visa till flygterminalen. En finne hjälpte mig att inte gå fel. Trickset var att man skulle gå upp och sedan ner igen på den mera obskyra sidan.

I Köpenhamn gick jag direkt till biljettkontoret. Där löstes alla problem. Ett ungt vackert och hjälpsamt biträde skaffade mig alla platsbiljetter hela vägen till Verona hur lätt som helst.

Varför var detta så svårt i Sverige? Man frestas att tala om den svenska mentala tröghetskrampen och bristen på flyt.

Lättad intog jag min sedvanliga indiska currylunch på Kokken Karry, den indiska syltan på stationen, och intog kaffe med punschboll efteråt på restaurang Mad. Den heter faktiskt så. Det är den gamla järnvägsstationsrestaurangen men nu helt omgjord till enbart kafé och färsk matvaruaffär – Mad på danska betyder faktiskt mat. För första gången på en vecka, då biljettstrulet inletts, kunde man ta det lugnt, vilket behövdes som omväxling. Där bjöds det även på gratis Wi-Fi, men även det föresdrog jag att äntligen få vara avkopplad från.

Sedan började problemen. Tåget från Köpenhamn till Nyköping var i två våningar och som gjort för att gå vilse i. Jag hamnade i andra våningen och måste ner i den första för att jaga en toalett, som man fick söka länge efter. Sedan var det omöjligt att hitta tillbaka, om man inte hade tur.

I Nyköping måste man stiga av för att byta till buss. Naturligtvis var alla passagerare helt vilsna, och det fanns många bussar att välja bland. När man till slut fann rätt buss, som skulle vara nummer 23 men saknade nummer, kunde chaufförerna bara tala tyska. Men man kom på bussen, som körde en till färjan. Jag fick slutläst min andra bok under färden, en bisarr historia av Patrick Modiano, nobelpristagare 2014. På färjan fanns ingen lokalisierbar alkoholförsäljning. Man fick gå torrlagd över havet, och cigarettförsäljning ombord var endast tillåten för konsumtion ombord. Man måste tala med en anställd för att få tillgång till detta privilegium.

Bussen skulle köra en vidare hela vägen till Hamburg, och det var bara att hoppas att man skulle komma i tid till tåget. Enligt tidtabellen skulle man ha 16 minuter på sig på stationen.

Kaffe med wienerbröd ombord kostade 6:70 Euro eller 63 kronor, 50 danska. Sanslöst. Färjan hette Prinz Richard och skröt i högtalarna med att vara den första i en ny generation av färjor. Ursäkta mig, men de gamla var alltid bättre.

Till slut hittade jag i alla fall en alkoholförsäljning ombord. Den bara inte annonserades, utan man fick spåra upp den själv, då den försiggick mera diskret. Där kunde man inte motstå en full hellitersflaska Jägermeister för bara 119 kronor. Resan var räddad.

del 2

Genom att bussen från Puttgarden till Hamburg inte gjorde några uppehåll kom man till sin lättnad alldeles för tidigt fram till Hamburg nästan en trekvart före mitt Frankfurtåg, så man hann rentav med en liten middag på stationen: ris och kyckling igen för bara 5:90 – som hittat. Till råga på gynnsamheten kunde man till och med hinna med en kopp kaffe.

I tåget till Frankfurt fick man en kupé att dela med tre unga tyskor. Det kom en fjärde som var språkkunnig, läste en roman på engelska och förstod att jag läste svenska, då hon varit i Sverige men ej lärt sig svenska själv. Hon steg av i Göttingen medan de tre andra steg av med mig i Frankfurt vid midnatt. Från början hade tåget varit försenat en kvart vilket efter hand krymptes ned till två minuter.

Även nattåget till München delades med tre personer i en kupé, men här blev det kallt, och man steg av tämligen frusen i München. Lyckligtvis var det varmt i väntrummet, där

vakten gick runt och körde ut gubbar som låg och sov på golvet bakom bänkarna. De var ett antal. Endast de som hade biljett fick sitta kvar.

Tåget söderut gick bra ända till Brennerpasset. Där inträffade en försening. En incident ombord påkallade en ambulans. En äldre herre låg på golvet och kunde inte röra sig. Mobiliseringen av hjälputryckning var omfattande. Tåget var dessutom sprängfyllt av resande, det gick inte att komma fram till restaurangvagnen om man inte gick ut och runt, så man hade tur som fick platsbiljett i Köpenhamn. Annars hade man kanske hamnat som mannen på golvet. Många passagerare satt på golvet. Det var ju långfredag och årets värsta resedag i Italien.

Emellertid kom man fram om dock endast 40 minuter försenad, och det var bara att gå raskt genom hela staden till Villa Cozza på andra sidan (50 minuter) där Paolo och Gabriella väntade med maten. Det var bara att sätta i gång med Veronalivet genast.

Med Paolo diskuterade vi naturligtvis ivrigt Brysselkrisen. Vad han inte kunde förstå var varför världens länder, som alla fördömde IS, inte slutade exportera vapen till IS. Islamska Staten kunde ju inte själv fabricera vapen, så de måste komma någonstans ifrån, i första hand troligen Saudi-Arabien men även Ryssland och Amerika om inte Kina. Det var lätt för ett land, särskilt om det var auktoritärt styrt, att kontrollera dess egna vapenindustrier och se till att inga vapen såldes till IS. Varför gjorde inget land detta?

Han hade också i detalj studerat Koranen och systematiserat dess innehåll, så att allt som handlade om de kristna hamnade under en rubrik, allt om de otrogna under en annan, allt om Paradiset under en tredje, och så vidare. Koranen har 6238 verser som alla är blandade om varandra. Paolo hade sorterat dem under 15 rubriker, där två av dessa hade försetts med underrubriker, Profetens med sju underrubriker och Livsregler med 15. Han hade därmed utfört ett fantastiskt systematiseringsarbete på helt vetenskaplig grund, där man lätt kunde närmare undersöka vad man var närmare intresserad av.

På kvällen besökte jag Alberto och fann honom i sista minuten före stängningsdags. Även vi diskuterade Bryssel. Han visste att berätta att måndagstragedin inte alls hade behövt hända om polisen varit bättre organiserad. Som det var hade Belgien fyra polissystem, två flamländska och två franska, som hade så litet med varandra som möjligt att göra. Undra på att det uppstod koordinationsproblem.

Men alla mådde bra, vilket var huvudsaken. Även Alberto Lanciai hörde av sig och ville träffa mig. Achille skulle fylla 96 i sommar, och enda bekymret med honom var att han sedan tre år inte mera ville gå ut. Han var rädd för att frysa, men om man inte vill röra på sig kan det inte bli bättre. Vi får se om han kommer ut på söndagen.

Lördagen gick mest åt till utflykter. Vi besökte ett nytt utställningsområde i södra Verona, där man iordningsställt ett enormt område, som tidigare tillhört militären, till ett museum över de enorma befästningarna av Verona, som österrikarna gjorde till Europas hårdast befästa stad efter Budapest. Samtidigt belystes hela Veronas långa historia från romartiden framåt, medan den dokumentären dock glömde bort både Catullus och Teoderik den Store.

På eftermiddagen besökte vi ett antal för mig okända kyrkor i västra Verona, av vilka den äldsta var från 800-talet och ännu i bruk. Santa Eufemia var en enorm mastodontkyrka som tävlade med de största i Verona, där det finns ett antal sådana.

Till familjemiddagen på söndagen var vi 16 vid bordet. Achille och Ida var med och på bästa humör, och 93-åriga Ida slog alla med häpnad med att med god aptit äta sig igenom hela den enorma för att inte säga massiva menyn på tre-fyra rätter utan att lämna någon smula över. Vi höll på i sex timmar, och till eftersitsen anlände även Barbara, Giordanos fru, som först varit med sina föräldrar. Vädret var bättre än vad det hade lovat, och dagen var 100% lyckad.

På måndagen var vädret sämre, men vi gjorde ändå en liten utflykt, körde bilen till San Brigio och vandrade därifrån två timmar upp till Castagnè, där Giordano och Barbara väntade med en apéritif före middagen, som vi länge fick söka en restaurang till innan vi fann ett tillgängligt ställe, ty då vädret var som det var med återkommande småregn då och då var italienarna inte ute på picknick som de brukar denna dag utan sökte sig i stället in på restauranger. Den tredje vi sökte plats på uppe bland byarna i bergen tog emot oss, där vi hade en ypperlig lunch.

Vi for sedan tillbaka till Castagnè för att fortsätta med lite vin och godis innan Paolo, jag och Gabriella måste vandra tillbaka igen. Det var fortfarande halvregnigt, Paolo var svårt förkyld, Gabriella hade sina rygg- och fotskador (som nyligen opererad i foten), och jag hade ju mitt eftersläpande ben, som fortfarande var trögt och gjorde ont ibland efter skadan och vurpan på isbulan den 23 januari, så vi var faktiskt invalider alla tre. Ändå hade även denna dag varit 100% lyckad.

del 3: Hemresethrillern.

Tisdag förmiddag lyckades jag ordna mina återtagsbiljetter vid stationen och fann i samråd med expediten goda förbindelser, så att jag slapp byta tåg under etappen München-Hamburg. Det skulle ta 23 timmar till Köpenhamn mot 26 vid nedfarten.

På eftermiddagen gjorde vi en tur upp mot kullarna och sammanstrålade på vägen ner vid *il santuario di Lourdes* med Alberto Lanciai, men tiden var begränsad, då Cristina skulle firas på kvällen till hennes födelsedag.

Vi var sex: Cristina, jag, Achille, Ida, Paolo och Gabriella, och alla var på bästa humör. Det blev mycket tal om familjen och dess historia, det visade sig att Idas farfar precis som pappas farfar varit *garibaldino* i frihetskriget och till och med fått medalj för det, vilket vår Aurelio Lanciai aldrig fick då han dog ung. Ida har fått en släng av Parkinson, men det var inget fel på hennes minne: hon ska fylla 93 i juli. Achille var helt sig själv på sitt 96-e år, och det blev mycket tal om gamla minnen. Vi höll på i två timmar med vitt vin och små bakelser, Achille hade sett filmen "*The King of Kings*" under påskaftonen men störts av Robert Ryan som Johannes Döparen, då han blivit van vid att se Robert Ryan som *cowboy*. Vädret var idealiskt hela denna dag med temperaturer uppåt 22 grader.

Nästa dag var vädret sämre. Med Alberto och Mara Beltrame for vi upp till Cerro för en lunch vid Tomelleri, en mycket uppskattad restaurang som alltid var fullbokad, och fortsatte sedan till Borro för ett besök i katedralen. Det var bara 9 grader, men alla var nöjda ändå.

På kvällen bjöd Nicola med familj på pizza, och kvällen tillbringades i deras vackra hem under ständig underhållning från det tvååriga barnet Maria Chiara, med mycket både öl och vin. Vi var sju med familjen, Gabriella och Paolo, Andrea och jag.

Sista morgonen besökte jag kyrkan San Stefano, en kyrka gömd bland husen som jag aldrig upplevt förut, nästan jämnårig med San Fermo från 500-talet och med en krypta, men denna var stängd.

Tåget från München till Hamburg var ett bra tåg med bekväma sittplatser, men strax utanför Hamburg fastnade det. Det hade varit 20 minuter försenat från början, då det inväntat ett annat försenat tåg, men dessa 20 minuter hade återhämtats med den äran. Emellertid blev förseningen vid målsnöret ödesdiger. Den var bara på fem minuter, och flera passagerare utom jag skulle vidare till Flensburg. Vår konduktör satte sig i kontakt med anslutningståget och bad det vänta, men det vägrade vänta – inte ens i fem minuter!

Det blev bråk i Dammtor vid avstigningen, då naturligtvis de drabbade passagerarna var arga och stod i kö utanför service-hytten för återbetalning av biljetter och andra klagomål – en ettrig gammal gumma var alldeles rasande och höll hela stationen i schack.

Som alltid innebar förseningen accelererade och multiplicerade förseningar. I Dammtor fick jag vänta en timme på nästa tåg till Flensburg, och i Flensburg fick jag vänta en timme på nästa tåg till Fredericia. Jag skulle bli drygt två timmar försenad till Köpenhamn.

Lyckligtvis var vädret vackert, och det var bara att ta en frukost så länge. Två glada gossar i München hade begåvat mig med en extra öl, då de haft för många, så denna gåva från ovan fick i någon mån kompensera förseningen.

Denna förvärrades emellertid. Problemen hade bara börjat. I Köpenhamn fick jag nästa tåg vidare efter bara tio minuter, men så måste man byta i Kastrup. Där avgick Öresundståget mot Helsingborg först efter 40 minuter.

Från Verona hade jag kontaktat min vän och klasskamrat sedan 54 år Mikael, och vi hade kommit överens om att träffas. Jag hade lovat kontakta honom vidare vid ankomsten till Köpenhamn klockan 2, men detta hade ju skitit sig. På tåget till Fredericia kunde jag få iväg ett meddelande till honom om förseningen, men på tåget till Köpenhamn fungerade inte internet. I Kastrup fanns det ingen möjlighet, fastän jag gick upp till själva flyghallen och följde instruktionerna till *CPH Hotspot* men fick ingen anslutning, och nu galopperade förseningen och skulle bryta ut i sken.

Äntligen kom tåget mot Helsingborg, som dock inte bar längre än till Hyllje, där det var omfattande passkontroll med ytterligare förseningar. Men inte nog med det. I Malmö meddelades det att tåget skulle ändra destination och fara till Kristianstad, så vi måste alla gå av och byta tåg. Nästa tåg norrut skulle avgå 19.09 efter en halvtimme. Passagerarna var halvdöda.

I stället för att invänta detta tåg fann jag ett Pågatåg 18.44, som skulle stanna vid alla stationer fram till ändstationen Helsingborg. Det var i alla fall bättre än att vänta.

Till min utomordentliga häpnad fungerade internet alldeles utmärkt på detta Pågatåg. Jag kunde meddela Mikael att förseningen nu multiplicerat sig från 5 minuter till 4 timmar.

På Helsingborgs station träffades vi äntligen för första gången nu på 9 år. Även han hade haft sina kännningar av förseningen. Han hade redan inväntat mig en gång på stationen, och då jag inte stigit av "det enda möjliga tåget" hade han dragit den slutsatsen att jag somnat ombord och åkt förbi. Först när han kom hem igen ett antal mil utanför Helsingborg fick han mitt sista meddelande om den sista förseningen och måste köra tillbaka till Helsingborg igen.

Vår samvaro sedan blev lika hjärtlig som krisen varit svår. Det märkliga var att han hade en liknande gård som min bror Michael och dessutom hästar, då hans fru Jeanette var en stor hästentusiast, inte med lika många hästar som Michael, dock, och ingen ridskola med akademisk ridning, men han hade ändå alla hästar hemma.

Till kvällsvarden kunde jag bjuda på min veronesiska *Colomba*, som uppskattades med besked. Vår vänskap var äntligen uppdaterad efter 9 år, även om vi hållit kontakten hela tiden, det hade varit på tiden, så nu var det bara att fortsätta på den nya bogen.

Det var min sista resedag. Jag hade nödgats välja mellan Michael och Mikael, då min biljett inte räckte till båda. Michael hade jag sett mera nyligen, medan jag inte hade sett Mikael på 9 år efter att han förlorat sin första fru. Det var ett svårt val, men det var inget val, då det passade Mikael utmärkt och det var på tiden.

Det gav en idealisk avslutning på resan som även för övrigt varit socialt fullkomligt lyckad hela vägen, trots högriskfaktorerna med attentatet i Bryssel, omåttligt biljettstrul och den monstruösa förseningskrisen från Hamburg genom Danmark, som växte från 5 minuter till 4 timmar utan att det var någons fel.

24.3 – 2.4.2016